

„Jézus utolsó mozdulata”

Köszöntés: „Felvonul Isten ujjongás közben, kürtzengéssel jön az Úr. Zengjétek Istennek, zengjétek! Zengjétek királyunknak, zengjétek! Mert az egész föld királya Isten, zengjétek neki éneket! Isten uralkodik a népeken, szent trónusán ül az Isten.” (Zsolt 47,6-9). Ámen.

Kezdő ének: 359. dicséret: „Úr Jézus, aki felséggel, És dicsóséggel mentél égbe...”

Előfohász: „Ti, akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszságot! Megőrzi ő híveinek életét, kimentti őket a bűnösök kezéből. Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. Örüljétek, ti igazak, az Úrban, magasztaljátok szent nevét! az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.” (Zsolt 97,10-12; Ef 4,15). Ámen.

Előíma

Köszönjük mennyei Édes Atyánk az Úr Jézus Krisztusban, hogy szereteted adva nekünk szeretetre oktattál. Megvalljuk Előtted Ábrahámmal, hogy bár por és hamu vagyunk, mégis könyörgünk, hogy keltsd életre bennünk mindazt, ami már elhalt vagy meghalt. Könyörgünk, gyűjtsd meg szövétnekét drága szent Igédnek, Istenünk, ezen az ünnepnapon is, hogy mindenki meglássa körülöttünk és bennünk, hogy mi egy törzsnek vagyunk az ága és a koronánk is egy, Te magad. Drága Úr Jézus Krisztus, Aki mennybe mentél dicsóséggel, akik ma drága szent szavadat halljuk, engedd meg, hogy Királynak csak Téged koronázzon életünk. Téged, Aki megváltottál, szent irgalmadért magasztalunk. Téged, Aki szent véreddel áldoztál értünk, és kint s átkot szenvedtél, nagy jó voltodért áldunk. Téged, Aki előtt ma is úgy állhatunk meg, és mindörökké zenghetjük hívogatva egymást: „Királynak, Jézust koronázzátok!”

Szentelj meg, kérünk, Szentlélek Úr Isten, hogy valóban tudatosuljon bennünk kegyelmed záloga. Építs rá bennünket azokra a hitvallókra, akik előttünk jártak, és mutass utat a kietlenben is. Légy áldott Szószólónk a mennyben, és bölcs Megtámogatónk a földön, hogy érezzünk, egyedül Neked adatott a hatalom mennyen és földön és Te velünk vagy a világ végezetéig. Áld meg istentiszteletünket, földi vándor életünket és örök életünket. Ámen.

Textus: Lukács evangéliuma 24,50-53

„Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. Ekkor leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.”

**Urunk mennybemenetelén összesereglett ünneplő keresztyén gyülekezet,
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Az utolsó istentisztelet. Földi élete végén Jézus felemeli a kezét. Méghozzá áldásra emeli fel. Mint Főpap lép fel, aki áldást oszt az istentisztelet végén, ahogyan egykoron Áron cselekedett: „Akkor fölemelte kezét Áron a nép felé, és megáldotta őket, majd lejtött, miután elkészítette a vétékáldozatot, az égőáldozatot és a békeáldozatot.” (III Móz 9,22) Az áldás istentiszteletünk sorrendjében jelzi annak végét. Jézus áldásával Isten gondviselő kezébe és védelmébe helyezi tanítványait. Őket, akiknek az életgyakorlatuk elején egyen-egyenként megígérte: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!” (vö. Lk 5,10)

Kitörölhetetlen emlék számomra is áldást osztó nagymamám személye, akinek a mozdulata ott él bennem. Minden alkalommal, amikor Komáromba vettem az utam, nagymamám áldása kísért, aki hithű római katolikus asszonyként, egy kis keresztet rajzolt a homlokomra, és ennyit mondott: „Jézus segítsen.” Elmenetel otthonról, távozás, de nem akárhogy. Isten segítségével. Nagymamám Jézustól tanulta: „Amikor nincsenek a kezem alatt és a szemem előtt, akkor legyenek a Te oltalmadban, drága Megváltónk!”

Drága testvéreim! Minden tanítvány Isten védelme alatt áll és él. Minden tanítvány Jézus által Istennek ajánlott élet. Jézus utolsó földi mozdulata arra tanít meg minket, hogy Ő Közbenjárónk és Szószolónk mindvégig. Istennek ajánlott tanítványok vagyunk. Jézus utolsó mozdulata áldó mozdulat. Jézus ezt helyezi a tanítványok szívére. Mi maradt meg Jézusból a földön a tanítványok életében? Minek kell megmaradni Jézusból a földön a tanítványok életében? Annak, hogy minden keresztyén, Krisztus-hordozó ember számára áldássá lett Jézus. Jézus áldáshordozó számokra és számomra is. Péter apostol első védekező vallomása is, amikor felhívja a figyelmét a jeruzsálemi véneknek arra, hogy kik ők: „Ti vagytok a fiai ezeknek a prófétáknak és annak a szövetségnek, amelyet Isten atyáinkkal kötött, amikor így szólt Ábrahámhoz: És a te magodban áldatik meg a

föld minden nemzetsége. Isten elsősorban nektek támasztotta fel és küldte el Szolgáját, aki megáld titeket azzal, hogy mindenkit megtérít a maga gonoszságából.”(ApCsel 3,25-26) Jézus megáld bennünket a saját hozzátérésünkkel és Isten keresésünkkel. Áldása arra vonatkozik, amit eddig mondott és tett.

De mi a tanítvány mozdulata? A tanítvány mozdulata a leborulás és imádat. A tanítvány úgy válaszol Isten áldására, hogy elfogadja Mestere isteni voltát. Azok a tanítványok, akik az asszonyok bizonyágtételét „üres fecsegésnek tartották [...], és nem hittek nekik.” (Lk 24,11), most látható módon válaszolnak Jézus áldására. Azok a tanítványok, akik eddig kétségeskedtek, „megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak.” (Lk 24,37), most jól tudják, hogy mi a feladatuk. Azok a tanítványok, akik hitetlen értetlenkedéssel álltak az üres sír előtt, mert „még mindig nem mertek hinni örömükben.” (Lk 24,41), most bátrak? Mennyit változik a tanítvány. Mennyit kell fejlődnie. A hit éppen Jézus mennybemenetelének ünnepén érik be. Az iskolapadokból már ki kell szállni, nincs mit ott keresniük, mert véget ért az oktatás. Véget ért a Jézussal folytatott társalgás. Véget értek a példázatbeli történetek, senki nem értelmezi többé a törvényt, mert már be van töltve Általa és Vele.

Drága Testvérem! Jézus ma a te hited és én hitem útjára kérdez rá. Hol tartasz? Mersz, akkor nyert ügyed van. Valljunk ma Jézus előtt saját hitünkről. Negyven nap telt el a feltámadás napjától, de vajon merünk-e örülni és merünk-e hinni Jézusnak, mint Megváltó Úrnak, életünk és halálunk egyetlen zálogának. A hit merészség, a hit bátorság, drága testvérem. A hit az a csoda, amelyik megtanít örülni. Aki hisz, örül Jézusnak és minden útjának. Még mennybemenetelének is. Ugyanis Jézus születésének és mennybemenetelének a célja egy és ugyanaz: az igen nagy öröm. (vö. Lk 2,14) Minden közösség Jézus nélkül örömtelen közösség. Jézus mennybemenetelével azt akarja elérni, hogy a tanítványok örüljenek felismert hitüknek. Örüljenek! Drága testvéreim az Úr

Jézus Krisztusban! Örüljétek, ismét mondom örüljétek! Legyen teljes örömetök Krisztusban. Az Őbenne örvendező tanítvány életében Jézus mindent elér. Még ma is. Öröm a szívben, öröm az Isten házában, öröm a családi fészekben a felemás iga ellenére is. Öröm. Van-e e mai napon örömöd? Mit ültet el benned Jézus áldása? Békességét és örömét vagy még mindig az eget fürkésző tétlen tanítvány vagy, aki Őt várod, és magad mellé akarod láncolni? Nagy öröm vagy fürkésző tekintet jellemez ezen a mai napon? Csak Jézussal örömteljes az élet. Jézus teljes útjának a célja a tanítványok öröme. Örvendező tanítvány. Jézus utolsó mozdulata áldáshordozóvá formál, és ezért légy hálás és engedelmes.

A tanítványok visszatértek Jeruzsálembe. Engedelmeskednek Jézus szavának. Ott a legbensőbb helyet választják: a templomot. Isten magasztalásának a helyét, mert nem az ő dolguk tudni „olyan időkről és alkalmakról tudjanak, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.” (ApCsel 1,7) Az ő feladatuk részt venni a mennyei istentiszteleten itt a földön. Szüntelenül. Mindig. Részt venni az Úr dicsőítésében és magasztalásában.

Drága testvéreim! El ne feledkezzünk a Jézus iránti engedelmességről. El ne feledkezzünk arról, hogy hol a helyünk, míg Jézus meg nem erősít újból ajándékaival. Isten magasztalása és dicsőítése mindennél előbbre való. Valljuk meg Pál apostollal: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!” (Róm 7,24-25a) Ámen.

Utóima

„Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket.” (Jn 12,32)

„Nézd, én ma áldást és átkot adok elétek. Áldást, ha hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, amelyeket én ma megparancsolok nektek. De átkot, ha nem hallgattok az Úrnak, Isteneteknek a parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet én ma megparancsolok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek.” (5Móz 11,26-28)

„Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.” (ApCsel 1,11)

„Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget; az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát.” (Kol 3,23-24)

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Zákeus pedig előállt, és ezt mondta az Úrnak: „Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.” (Lk 19, 8)

Áldás: Istennek népe! „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!” (IVMóz 6,24-26) Ámen.

Záró ének: 367. dicséret: „Emeljük Jézushoz szemünk...”